

~~enato~~

J i t i

V i c h a

K r a j i n a

m i l o s t

p o d z i m e

je tolik světla
a já stále nevím
čeránel kapesníky
návají ptáci
u cesty jířiny
v košilích alby
slunečnice hledí
vyklovanýma očima
a já stále nevím

přibíl jste mou duši
mezi dáilku a dáilku

províhá tichem

zavřete si dveře
táhne sen
na koštěti léta
bíba technice
můj podzime

nedopsaný dopis

až poznám

že už nejsi domov

/ pouze dům /

až do oblohy tvých očí

budou ke mně vzlétat

mlčenliví ještěby

až rybáři jezírnatých hlubin

budou lovit

večer za večerem

utonulá slova

stínítko lampy

plnicí pero s inkoustem

pro nedopsaný dopis

až studené světlo vrhne dlouhý stín

jak látku ukončenou

nou hlavou přibitou

k podpatku tvého střevíce

nebudu plakat

usneji se v nísta

kde v krvavém stínu
tvé srdce končí práci popravčí
a budu přísahně mlčet
aby nepoznal že to bolí
a pak
se k sobě zády obrátíme
pak se oba ve zvuk pomeníme
v staccato kroků
které se vzdalují
vzdalují
vzdalují

až budu jista že mě nikdo nealyší
jen Kristus popravená láska
pomodlí se strašně svatou
bílou
za tebe

t i š e

padá list

padá list

padá slza

padá stín

na cesty ubolené

vzýval jsem něhu jeřabin

a rty nám zkrvavené

duha

nejdříve

bolest má barvu

červenou modrou a zlatou

a pak

sluneční jehlice

probodne živý střed

aby smrt byla jistá

a pak

kříšťalová stáha

poslední stohem

na rakvičkách

dešťových kapok a slz

a pak

v krápníkových stékáň

do tajemného kamínku

smutného přetenu

Ezra Benova

ř e k l a

je jaro

a strom

zakoktal zelená slova

kosice skočátkou

křehce modrého světla

až k žlutku slunce se klová

řekla / hippies /

s blonkami blatouchá v ústech

drnkala stříbrné snění

koťničky pohledů budoucích

milenských klepaly do mlčení

střevíček do jara ona

vybubávala něm

jen co se rychlými stehy tu

vála poslední černou záplatu

sněhu

přítu do srdce

a řekla

j a r o

popelce

Svíkání věcí svíkáni až k slovu

O ohně štetí vstupuje v prach
Světelná prach chráníte ten popel

prasetý hrabec krvácený lánem
Milionkrát už ohněm přetavený

pál v kolébku a polovinou v rakev
z jablek které srážovány přes
stěkala vzhru k pevným detm štítu
který měl hřivu z ohnělých krovů

a bílých ramen svíkáni až k slovu

Vaše oči jsou stříbrné popelnice

se žhavým uhlím večerního nebe

Chlad stoupá na hladině křídly tlukou ptáci

A labuť jsou písně před mlčením

Krajina milost

Do pomruosti dní a zamklosti oken
napadl snih tek bílý bílý snih
To já dechem utkaná neslyšena kroken
na vložkách skryj se v závějích

a s hejnen koroptví z nich vyplaš cudné

ráno

ať cítím jeho dech když okna zasklil mráz
ať v přízi svatební je čisté ticho státno
a v prsten sluneční její posíláš

přes říčky beráňbí bělostně spícíach stromů
podivně zasněžených vzhůru i do hlíny
Chvějí se iud do taky sněžených tónů
kterými rozkmitáváš vteřiny

Balada říjnová

Pavouk si přede do ziny
řídící kajícníka

Pod okny panny jířiny
čekaly na ženicha

Jen jednu noc jim lásku lhal
žhavě je k sobě vlnil

Šim je vítr kolébal
v oprátee z heraelim

Pavouk šel přede na rubáš

Stará věž

Těžkými vzdechy za dne zkrvácena
Za nocí v černém vdova truchlící
Svůj mateřský křížek už jenom mášící
Na bledé čelo tiskne Opustění
A její stín jak šije nalomená
Bolestnou tíhou pačí na duši
Prvomozenci netuší ach netuší
Kolik šel Bůh a smazal jejich jména
Kmot věčné lampy doutná na smetišti
mlčení staré věže odčítává přístí
až místo zvonu srdce zavzlyká
Pohnul se Jonáš v jícnu temných hlin
tušením Minive klášením rozvalin
Opilý hrobník vítr nafílá
Smotou nafílá

